

найголовніше, із розумом користуватися всіма надбаннями цивілізації. В інтернеті зберігається вся інформація, доступна людству. Якщо правильно її використовувати, то можна досягти висот в будь-якому напрямі. Проте ми повинні пам'ятати й те, що жодна соціальна мережа не замінить живого спілкування, як і жодний фільм онлайн не в змозі зрівнятися з паперовою книгою чи з реальним життям. Молодь завжди прагне розвиватися й залишатися в тренді, але ніякі мегасучасні інформаційні технології не повинні негативно впливати на культуру нашого усного та писемного мовлення.

*Науковий керівник: Дячук Т. М.,
канд. філ. наук, доцент*

УДК 316.776.33

Глазиріна О.Є.

Державний університет телекомунікацій, Київ

СОЦІАЛЬНА КОМУНІКАЦІЯ: ТЕРМІНОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Сьогодні соціальна комунікація (англ. *social communication*) розглядається, як обмін між людьми або іншими соціальними суб'єктами цілісними знаковими повідомленнями, у яких відображені інформація, знання, ідеї, емоції тощо, обумовлений цілим рядом соціально значимих оцінок, конкретних ситуацій, комунікативних сфер і норм спілкування, прийнятих у даному суспільстві. Згідно з паспортом спеціальності [1].

Низка провідних науковців – дослідників галузі (Г. Лассуел, Ю. Лотман, Г. Малецький, К. Шеннон, Р. Якобсон та ін.) трактують поняття комунікації як окрему соціальну систему, в якій відбувається постійний процес обміну інформацією з метою накопичення або передачі суспільного досвіду. Крім того, соціальні комунікації можна розглядати й як сам процес.

Цікавим є соціально-культурологічний підхід А. Соколова, який вважає, що комунікація повинна посісти місце метатеорії (теоретичного підґрунтя, що пояснює сутність інших соціально-комунікаційних наук) [2, с. 5]. Тобто відбувається отождолення понять «комунікації» та «соціальної комунікації». Як наслідок – виникає питання щодо розуміння понять власне «комунікації» та «спілкування» (зауважимо, що останній термін досить активно і широко застосовується у різних дисциплінах соціально-гуманітарного спрямування).

Сьогодні існує декілька підходів щодо вирішення цієї проблеми. З одного боку, зазначені поняття визнають однозначними, тотожними (Л. Виготський, С. Курбатов, Т. Парсонс, К. Черрі та ін.). З іншого, «комунікацію» і «спілкування» розглядають як дві самостійні одиниці (Р. Андреев, М. Каган, А. Соколов): спілкування – спосіб обміну інформацією, що має матеріальний і моральний характер; комунікація – суто інформаційний процес, що передбачає обмін повідомленнями.

Так, на думку А. Соколова, спілкування є однією з форм комунікаційної діяльності, в основі якої лежать цільові установки комунікантів, унаслідок чого створюються три варіанти відносин учасників комунікації:

1) суб'єкт-суб'єктне відношення у вигляді діалогу рівноправних партнерів (ця форма комунікації і є спілкуванням);

2) суб'єкт-об'єктне відношення, властиве комунікаційній діяльності у формі управління (комунікант розглядає реципієнта як об'єкт комунікативного впливу, засіб досягнення своєї мети);

3) об'єкт-суб'єктне відношення, властиве комунікаційній діяльності у формі наслідування (коли реципієнт цілеспрямовано вибирає комуніканта в якості зразка для наслідування, а останній може навіть не усвідомлювати своєї участі в комунікаційному акті) [2, с. 43].

Тож кожна з наведених позицій по-своєму відображає змістові сторони соціокомунікативних дефініцій та їх співвідношення. В обох підходах кожне з понять розглядається залежно від його семантики, сфери застосування та способів передачі. Саме тому, з одного боку, «комунікація» виконує роль інформаційної складової, є аспектом спілкування; з іншого, «спілкування» є формою комунікації.

Список літератури

1. uk.wikipedia [Електронний ресурс]: [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Соціальна_комунікація (дата звернення 12.03.2018). – Назва з екрана.

2. Соколов А.В. Общатеория социальной коммуникации / А.В. Соколов. – СПб.: Изд-во Михайлова В.А., 2002. – 461 с.

*Науковий керівник: Стороженко Л.Г.,
канд. філол. наук*

УДК 316.776.33

Годзь В.А.

Державний університет телекомунікацій, Київ

МЕТОДИКИ ДОСЛІДЖЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Сучасне суспільство вирізняється перманентним збільшенням та глобалізацією комунікацій. Причому, зміст, форма та кількість комунікацій безперервно зростають. До комунікаційного процесу з кожним днем долучається все більша кількість людей. А взаємозв'язки між окремими видами комунікації стають настільки тісними, що комунікаційна мережа набуває глобальних масштабів. Відтак виникає гостра необхідність у дослідженнях власне комунікаційних процесів, способів комунікації, визначенні комунікативних функцій тощо.

Особливої уваги заслуговує розгляд методик, активно використовуваних у дослідженнях соціальних комунікацій.

Провідний вітчизняний науковець окресленої сфери В. Різун зазначає, що методологія цієї наукової галузі вибудовується на такій сукупності понять, тверджень, принципів, способів, які стосуються прямо чи опосередковано «об'єднання» соціуму за допомогою спілкування [1, с. 311].

На думку дослідника, прогресивним методологічним підходом вивчення соціальних комунікацій є соціально-комунікаційний, зміст якого полягає у фіксації, моніторингу, описі, аналізі та інтерпретації даних у системі соціокомунікаційних понять.